TÜRK TİCARET BANKASI A. Ş.

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK DERGİSİ

—YAŞASIN! BÜYÜK BİR BALIK YAKALADIM GALİBA?!.

SAYI 9 — 25 KURUŞ

STOKTAN.BLOGSPOT.COM

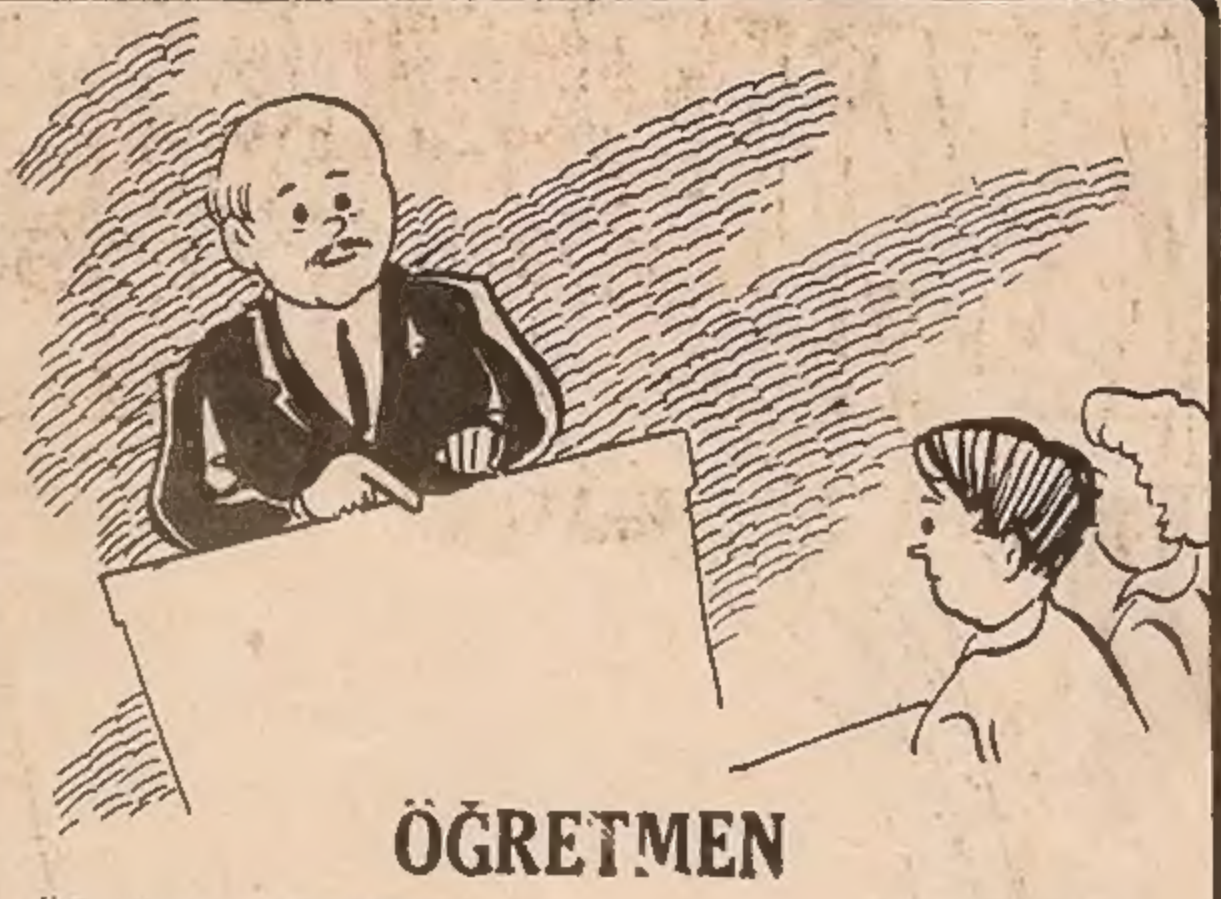

ÖĞRETMEN

Öğretmen, çocuklara
Rep güler yüz gösterir,
Ana — Babadan sonra,
Bize çok emek verir.

Hiç bir şey bilmiyorken,
Neler öğrendik, neler,
Bilgi sunar öğretmen
Bize uzun seneler.

Bu uğurda katıyor
Geceye gündüzünü,
Bize ders anlatıyor.
Dinliyoruz sözünü.

Rahatını her zaman
Öğretmen hiçe saydı
Biz, olamazdık insan,
Öğretmen olmasaydı.

Çoğalsa bile yaşım,
Azalmaz saygım benim
Bilgiyle doldu başım,
Sevgili öğretmenim.

NECDET RÜŞTÜ EFE

ÇOCUK YUVASI

Aylık Çocuk Mecmuası
ŞUBAT 1955 — XII: 1 — Sayı: 9 — Cilt: 1
Sahibi: KULTUR YAYIN LİMİTED ORTAKLIĞI
Adres: İSTANBUL — Bahçekapı TÜRK TİCARET BANKASI Hanı Kat: 4 — Telefon: 24870
İmtiyaz Sahibi: HAYRİ GÖNEN
Yazı İşleri Müdürü: BEKİR BÜYÜKARKIN
Hazırlayan. ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ
Basıldığı yer: ÇOCUK YAYINLARI Müessesesi Matbaası

YENİ MÜSABAKAMIZ HAKKINDAKİ İZAHATI.

19 uncu SAYFAMIZDA OKUYUNUZ.

MENGÜ ile MUSTAFA Sporcu

YENİ RESİMLİ ROMANIMIZA 14. SAYFADA BAŞLADIK!

Bir Ayın Hikâyesi

ŞUBAT

Şubat, senenin ikinci, kış mevsiminin de son ayıdır Her dört yılda bir yirmi dokuz diğer yıllarda yirmi sekiz gün çeker. Soğuklar şiddetli olur ve ekseriya kar yağar. Bu sebepten sağlık bakımından çok dikkatli olmak icap eder. Tarlalar Mart ve Nisan ayları için ekine hazırlanır, gerekli topraklar gübrelenir, Mutedil yerlerde bağ budama işine son verilir.

Kütükler kireçle badanalanıp kökleri kürdürtlenir. Aşı işlerine başlanır. Havalar uygun giderse koyunlar otlatılmıya çıkarılır. Şubat ayı koyun besleme mevsimidir. Tavuklar bu ayda yumurtlamıya başlar, Tavuk ve ördek yumurtaları kuluçka altına konmalıdır. Kuluçkaya yatacak tavuk onsekiz aylıktan küçük ve iki yaşından büyük olmamalıdır. Civcivleri havalı yerde tutmalıdır. Fakat kümesle rinden çıkarmamalıdır.

Fazla kar yağdığı takdirde kovanların önüne saman veya kül serpilmelidir. Rütubetli ve kurak topraklara dikilecek bütün meyva ağaçlarının dikimi bitirilmelidir, Bahçıvanlar bu ayda, evvelki ayların yarım kalmış işlerini tamamlamalıdırlar.

T. ŞİMGA

HERKESİN SEVGİLİSİ

YAZAN: K.TUĞCU

Sağda solda komşular ışıklarını söndürüp yatmışlardı. Mehmet de esneyip duruyordu.

Bahçenin önünde bir otomobil homurtusu duyuldu. Arkasından ayak sesleri kapıya geldi. Bir ses:

— Efendibaba, diye bağırdı.

Dedebey:

— Allah Allah, dedi. Bu da nesi. Bizim bekçinin sesine benziyor. Mehmet, bak oğlum şuna.

Mehmet kapıyı açtı. Bekçi içeriye haykırdı:

— Baba çabuk toparlan. Hastaya gideceksin.

Dedebey şaşırdı:

— Süleyman, oğlum şaka mı ediyorsun? Benden geçti artık.

— Uzatma lâkırdıyı baba. Bir doktor diye çırpınıp duruyorlar. Sen eski adamsın. Değme doktor senin eline su dökemez.

Adamcağız üşüye titreye giyindi. Bir koluna Mehmet, bir koluna Süleyman girdiler. Onu otomobile götürdüler. Otomobilde gözleri yaş içinde, genç bir erkek vardı. Doktor diye içeriye sokulan bu hurda ihtiyarı görünce şaşırmıştı. Fakat otomobil hemen hareket etti. Caddelerde kuş gibi uçtular. Yolda Dedebey sordu:

— Oğlum hasta kimdir?

Delikanlı ağlıyarak cevap verdi:

— Kızkardeşim.

— Nesi var?

— Birden sancılandı. Çırpınmağa başladı. Sağa, sola koştuk, bir doktor bulamadık. Biz bu tarafa yeni taşındık. Kimseyi bilmiyoruz. Hastaha nelere telefon ettik. Birşey çıkmadı. Hastayı getirin diyorlar.

Biraz sonra güzel bir apartmana gelmişlerdi. Genç adam ihtiyarın koluna girdi. Bütün ışıkları yanan apartımana girdiler. Fakir kıyafetli bembeyaz sakallı, beli bükük ihtiyarı gören şık, yaşlı bir adam:

— Oğlum doktor yerine bu hocayı mı getirdin? diye bağırdı.

Dedebey aldırmadı. Köşede, geniş bir karyolada kıvranmakta olan hastanın yanına gitti. Odaya genç ve yaşlı beş altı kişi dolmuştu. Dedebey gözlüklerini takarak inliyen, kıvranan hastayı titrek elleriyle muayene etti ve:

— Apandisit, dedi. Hemen hastahaneye gidelim. Vakit geçirmeğe gelmez. Kim koydu bu sıcak şeyleri karnına?

Dedebey gençleşmiş, beli doğrulmuş gibiydi. Gözleri parlıyor ve sesinde bir başka kuvvet bulunuyordu.

Yaşlı adam tereddüt edince:

— Çabuk, diye bağırdı. Çabuk diyorum, size.

Beş dakika sonra Dedebey, sancılı kız, delikanlı ve yaşlı adam hastahaneye gidiyorlardı.

Kış gecesi, saat üçte operatör:

— Eğer yarım saat daha geç kalsaydınız çocuk kurtulamazdı, dedi.

Operasyon yapılmış ve hasta rahat bir yatağa uzanmıştı. Dışarıda, Doktorların odasında nöbetçi operatör beli iki kat doktorla konuşuyordu:

— Kim teşhis koydu beyba ba.

Dedebey içini çekti:

— Ben, evlâdım.

— Siz büyükbabası mısınız?

— Hayır, ben vaktiyle doktordum.

— Doktor sizsiniz demek?

— Eh, kıtlıkta doktorum.

O zaman yaşlı adam, kızın babası:

— Öyle demeyin, dedi. Eğer siz olmasaydınız biz başka doktor aramakla vakit kaybedecektik ve zavallı Ayten belki ölecekti.

Operatör sert bir sesle:

— Beybaba, hemen teşhis koymakla bir genç kızın hayatını kurtardınız, dedi.

Evet, ihtiyar adamcağız hızır gibi yetişmiş ve genç kızın ölümden kurtulmasına sebep olmuştu.

Bunu yaşlı adam, o milyonların sahibi Rüştü bey de anlamıştı. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini ve önce hor ladığı bu ihtiyara kendisini nasıl affettireceğini bilemiyordu.

Onun otomobilde gelirken korkudan titreyen, acıdan kıvranan çocuğu teselli ederken titreyen sesi kulağından gitmiyordu:

— Sen hiç korkma benim güzel kızım, Ben yanındayım. Birşeyciğin kalmaz. Sen bana ver ellerini.

Sonra kız korkudan bağırıp çağırmış, onu istemiş ve ihtiyar adam sırtına beyaz doktor gömleğini geçirerek onu kendi eliyle ameliyat masasına yatırmış ve onu yüzünü okşıyarak razı etmişti.

Ama şimdi, oturduğu koltukta gözleri kapanıyordu. Operatör bunu görünce kolu na girerek onu bir küçük odaya götürdü.

— Siz burada biraz istirahat ediniz beybaba, dedi.

Dedebey nöbetçi doktorlardan birisinin yatağına uzandı. Bir çocuk gibi uyuyuverdi.

Sabahın erken saatlerinde hastahanenin koridorlarında hemşireler doktorlar geziniyordu. Doktorların yatak odasının aralık kapısından içeriye bakanlar orada, beyaz sakallı, nur yüzlü bir dedeciğin yattığını ve mışıl mışıl uyuduğunu görüyor, birbirlerine soruyorlardı.

Bir aralık Başhekim gece olup biten işleri öğrenince:

— Kimmiş bu ihtiyar doktor? Beni görmeden gitmesin, demişti.

Dedebey uyanınca genç bir doktor ona kendisiyle birlikte gelmesini rica ederek baş hekimin odasına götürdü.

Dedebeyin her tarafı ağrımıştı. Güçlükle yürüyordu. Ona yazıhanenin karşısındaki bir maroken koltuğu göstermişlerdi. Genç doktor bastonunu da yanına koydu.

Başhekim zannettiğinden daha ihtiyar adamı görünce ayağa kalkmış ve yanına kadar sokularak koltuğun yanına ilişmişti.

— Siz hâlâ doktorluk mu yapıyorsunuz Beybaba?

Dedebey mahcup mahcup:

— Bende doktorluk yapacak hal mi kaldı. Beyefendi oğlum, dedi. Ama bir kere vaktiyle doktor olduğum ağzımdan kaçtı. Bununla iki oluyor, gece yarısı yakama yapışıyorlar. Başı dara gelenlere beni gösteriyorlar.

Bu sırada geceki operatör de odaya girmiş, bir kenarda durarak kulak misafiri olmuştu. Başhekim:

— Demek hastalarınız var? dedi.

— Ben kendim, hastayım Beyefendi oğlum. Yaş yetmiş sekiz. Geçenlerde bir lohusaya çağırdılar. Allah sizi inandırsın yüreğime inecekti. Ebe hanım doktor istemiş. Beni karşısında görünce "Ben sizden doktor istedim, bunak istemedim" dedi.

— Sonra ne yaptın baba?

— Eh, Allah bana gayret verdi. Çocuk dünyaya geldi.

Operatör söze karıştı:

— Başhekim bey, eğer bey baba yetişip de apandisit teşhisini koymamış bulunsaydı gece operasyon yaptığımız kız muhakkak ölürdü.

Başhekim ihtiyar adama daha başka bir gözle bakıyordu. Yüzünü, ellerini dikkatle süzüyordu. Onun gözlerinin içine bir iki defa dikkatle baktı ve sıkılarak sordu:

— Beybaba adınızı öğrenebilir miyim?

— Benim adım Azizdir evlâdım.

— Siz iç hastalıkları müteHassısı mı idiniz?

— Öyle idim evlâdım.

(Devamı var)

ATATÜRK'E AİT BİR FIKRA

VATANIMIN TOPRAĞI TEMİZDİR

Kral Edvard İstanbula geldiği zaman, yatından bir motöre binerek Dolmabahçe sarayına yanaştı. Atatürk de rıhtımda onu bekliyordu. Deniz dalgalı idi.. Kralın bindiği motör inip çıkıyordu. İmparator rıhtıma çıkmak istediği bir sırada eli yere değdi ve tozlandı. O sırada Atatürk de imparatoru rıhtıma almak üzere elini uzatmış bulunuyordu. Bunu gören Kral bir mendille elini silmek istediği bir anda Atatürk:

— Vatanımın toprağı temizdir, o elimizi kirletmez, diyerek elinden tutup rıhtıma çıkarıverdi.

KUZEY KUTBU KÂŞİFİ

AMUNDSEN'in Maceraları

EVET! FAKAT NASIL YAPACAĞIMI BİLMİYORUM!

BENİM FRAM'I SANA VEREYİMMİ?

BU ARALARDA NANSEN GÜNEY KUTBUNA GİTHEKTEN VAZ GEÇMİŞTİ. AMUNDSEN'E "HALÂ BERİNG BOĞAZINDAN GEÇMEK İSTEYİP İSTEMEDİĞİNİ SORUNCA...

9.

FRAM İNŞA EDİLDİĞİNDE AMUNDSEN 19 YAŞINDAYDI. GEMİYİ İYİCE TETKİK ETMİŞTİ. PLÂNINI, YAPILIŞ ŞEKLİNİ, SİVRİ VE KAYGAN BURNUNU. İKİ UCUNDAKİ DEMİR KISIMLARI, DÖRT YÜZBEYGİR GÜCÜNDEKİ MOTORUNU, HEPSİNİ HEPSİNİ BİLİYORDU...

NİHAYET HAZIRLIKLARA GİRİŞTİ. BEŞ YILLIK KÖMÜR, YİYECEK, PENCERE CAMLARI VE DİĞER LÜZUMLU EŞYAYI GEMİYE DOLDURDU...

"FRAM"

GEMİNİN ZAYIF GÖRÜLEN BAZI YERLERİ TAMİR EDİLDİ...

A) AMBAR.
B) HARİTA ODASI.
C) KAMARALAR.
D) YEMEK SALONU.
E) MUTFAK.
F-) KAZAN DAİRELERİ.
G-) MAKİNELER...

1908 YILININ YAZINDA AMUNDSEN BİR HABER ALARAK ÇOK HEYECANLANDI. ESKİ ARKADAŞI COOK KUZEY KUTBUNA ULAŞTIĞINI BİLDİRİYORDU.

MADEMKİ COOK GİTMİŞ SİZİN SEYAHATE ÇIKMANIZA LÜZUM KALMADI.

YOO! BUNU SÖYLEMEK KÂFİ DEĞİL. İSBAT ETMELİ.. NEYLE İSBAT EDEBİLİR?

KOPENHAG DA TOPLANAN ALİMLER KURULUNUN, COOK'UN YALAN SÖYLEDİĞİNİ TESBİT ETMESİ ÜZERİNE AMUNDSEN İÇİN TEKRAR PARA TOPLANMIYA BAŞLANDI. BU ARADA AMERİKALI PEARY'NİN KUZEY KUTBUNA DOĞRU YOLA ÇIKTIĞI DUYULDU...

AMUNDSEN BU TEHLİKELİ RAKİBİN MACERALARINI HERAKLA TAKİP EDİYORDU. NİHAYET KORKTUĞU HABER GELDİ. PEARY 6 NİSAN 1909 DA KUZEY KUTBUNA AMERİKAN BAYRAĞINI DİKMİŞTİ...

AMUNDSEN'İN SEYAHATI ÖNEMİNİ KAYBETMEK ÜZEREYDİ Kİ, AMUNDSEN PEK YAKINDA YOLA ÇIKACAĞINI BİLDİRDİ...

SÜKÛNETLE HAZIRLANMIŞ OLAN AMUNDSENİN BU ANİ HAREKETİ, 6 HAZİRAN 1910 DA KENDİSİNİ RIHTIMDAN UĞURLIYANLARI BİR HAYLİ DÜŞÜNDÜRMÜŞTÜ

GEMİ TAYFALARI ARASINDA FISILTILAR VARDI... HER KES BİRBİRİNE KAMPIN NEREDE KURULACAĞINI VE BU KIZAK SÜRÜCÜ KÖPEKLERİN GEMİYE YÜKLENME SEBEPLERİNİ SORUYORDU. ALASKADA BUNLARIN EN ÂLÂLARINI BULABİLİRLERDİ...

FRAM'IN OSLODAN HAREKETİNDEN BEŞ GÜN ÖNCE SCOTT'UN TERRA NOVA ADLI GEMİSİ DE LONDRADA GÖRÜNDÜ. O, GÜNEY KUTBUNA GİTMEK İSTİYORDU...

SCOTT, ESKİ ARKADAŞI SHACKLETON UN YARIM BIRAKTIĞI SEYAHATİ TAMAMLAMIYA AZMETMİŞTİ. ONLAR SIRTLARINDAKİ 125 ER KİLOLUK YÜKLERİYLE 3150 METRELİK DAĞLARI TIRMANMIŞ, GÜNEY KUTBUNA 107 KM. KADAR YAKLAŞTIKLARI HALDE GERİ DÖNMİYE MECBUR OLMUŞLARDI...

KRAL EDVAR TOPRAKLARI. GÜNEY KUTBU. KRAL EDVAR KOYU. BUZ DENİZİ. FRAM. BALİNA KOYU. TERRA NOVA.

20 ARALIK 1910 DA TERRA NOVA, MAC MURDO KOYUNA DEMİRLEMİŞTİ. SCOTT 1901 YILINDA DA GELMİŞ OLDUĞU BU ARAZİYE TEKRAR YERLEŞTİ

SCOTT TERRA NOVAYI, KRAL EDVAR TOPRAKLARINI KEŞFE YOLLAMIŞTI. İKİ HAFTA SONRA GERİ GELEN GEMİ BİR DE MÜHİM HABER GETİRDİ: AMUNDSEN İN FRAM I DA BALİNA KOYUNDA DEMİRLİ DURUYORDU...!

FRAMMI ? İMKÂNSIZ ! BÜTÜN DÜNYA BİLİYOR Kİ AMUNDSEN İN NİYETİ BERİNG BOĞAZINDAN GEÇEREK KUZEY KUTBUNA ULAŞMAKTIR...

AMA HAKİKAT BU!.. GEMİDEN YÜK ÇIKARAN TAYFALARLA KONUŞTUK. AMUNDSEN'İN NİYETİ SİZİNKİNİN AYNI KOMUTANIM!

DEVAMI VAR

CAM Gözler

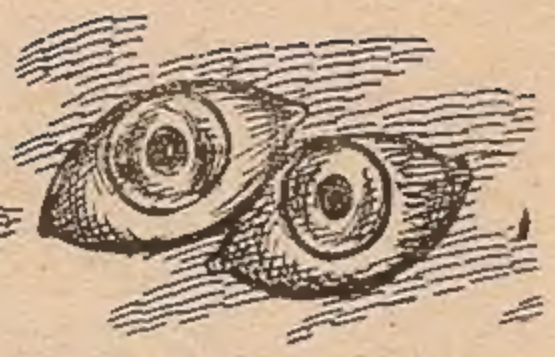

Volkan ile Okan'ın anneleri ve babaları on sene kadar ev vel, onlar henüz bir yaşlarını doldurmadan, bir otomobil ka zasında hayata gözlerini yum muşlar, çocuklarını ihtiyar de delerinin şefkatine bırakmış-lardı.

İkizlerden Okan uslu, çalış-kan, temiz ve hassas bir ço-cuktu. Volkan ise Okanın ak sine çok zeki olduğu halde, tembel, muziplik yapmaktan hoşlanan, okulda, mahallede muzurluğundan herkese ya-ka silktiren bir yaramazdı. E-li, yüzü, üstü başı pislik için de dolaşmaktan çekinmez, ih-tiyar dedesinin korkusu ve ıs rarı olmasa, hamamın önün den bile geçmekten sakınır, otur dense kalkar, kalk den-se yatar, acaip bir çocuktu.

O ders yılı birinci karnele-ri aldıkları gün, öğretmenle-ri:

— Volkan, dedi, Ayağa kalk. Şimdi söyle bakalım, ze ki bir çocuk olduğun halde, karnende bir tane bile pek iyi, hattâ iyi yok ta, niçin her dersin zayıf?

— Öğretmenim, dedi. Hep si zayıf; çünkü, pek zayıf, çok zayıf filân yok da...

Volkan bu terbiyesizliğinin cezasını, o gün bir defa bile olsun teneffüse çıkmamakla ve yüz satır yazı yazmakla çekti. Amma uslanmak ner de, aksine öğretmenden öç al mıya kalkıştı. Ertesi gün nere den bulduysa kocaman bir e-şekarısı yakaladı. İlk dersin ortalarına doğru, oturduğu en arka sırada, arıyı sakladığı kibrit kutusunun içinden çı kardı. İğnesini arıyı incitme-den kopardı. Evvelce hazırla-dığı bir ucu toplu iğne ka dar sivri, diğer tarafı kâğıt gibi ince, kısa bir kürdan çö pünü, yassı ucu dışarda kal-mak şartiyle, arının iğnesin-den boşalan deliğe, tâ karnı na kadar soktu. Hayvancığın başını, kürsü tarafına, öğret-mene doğru çevirdi, hizaladı ve üzerine bastırdığı parmağı nı usulca kaldırdı. Sınıfta ar ka sıralardan başlayıp öne doğru gelen bir vızıltı başla-dı. Evvelâ başlar yukarıya a-rının bulunduğu yere, hayret dolu bakışlarla kalktı. He-men arkasından kıs kıs gülüş meler duyuldu. Arının iğnesi dümen vazifesi görür. Arı u-çarken sola dönmek istese, tıpkı bir sandalın dümeni gi-bi, iğnesini sağa kıvırır, bilir siniz. Kürdanın sivri ucu az evvel arının tâ karnına ka-dar girdiği ve dışarda kalan yassı tarafını da hiçbir yö-ne çeviremediği için, Volkanın hizaladığı tarafa, öğretmenin yüzüne doğru ağır ağır uçu yordu. Bu hale en uslu öğ-renci Okan bile kahkahalarla güldü. Amma sonunda az kal sın Volkanı okuldan kovacak lardı.

Volkan bu ve buna benzer daha birçok yaramazlıklarının cezasını akşam olunca dede-sinden bir dayak yemekle ö-dedi.

O gün nedense âdeti dışın da olarak her sabahkinden bir saat kadar erken uyandı. Tuvalete gitti. Sular o sabah kesik olduğu için, hizmetçinin doldurduğu çaydanlıktaki su ile yıkandı. Tam dışarıya çı-kacağı sırada gözüne, içinde açık sarı renkte pis görünüş lü bir su bulunan yassı, u-zun bir şişe takıldı. Birşey keşfetmiş gibi gözlerinin içi

parıldadı birden. Hemen çaydanlıktaki suyu lavaboya (musluktaşı), şişedekini de çaydanlığa boşalttı.

Kapıdan çıkarken:

— Okan, diye seslendi. Çabuk kalk yıkan. Okula geç kalacaksın.

Yolda giderken tatlı tatlı düşündü. "Okan, temiz su diye şişedeki pis suyu suratına çarpacak, oh ne güzel!."

Öğretmen Ahmet bey sabahın bu erken saatinde Volkanı kolunda çantası okula giderken görünce şaşırdı birdenbire. Onu yanına çağırdı:

— Volkan, dedi, ne o böyle erken erken? Gel bakalım yanıma, ben de okula gidiyorum. Beraber yürüyelim.

Sonra Volkanın sırtını okşıyarak ilâve etti:

— Oğlum, dedi, sen iyi bir çocuksun. Yaramazlıklarının sebebi muhakkak ki çok zeki oluşundandır.. Fakat seni herkes kötü bir çocuk olarak tanıyor. Bense doğru yola döneceğine, adam olacağına inanıyorum. Başkalarına zarar vermekten sakın, derslerine biraz önem ver. Göreceksin seni herkes ne kadar çok sevecek.

Volkan derin bir sessizlik ve düşünce içinde dinledi. Beraberce okula girdiler.

Birinci derse başlanırken Okanın okula gelmemiş olması öğretmenin merakını çekti.

— Volkan, Okan hasta mı, niye gelmedi, dedi.

— Hayır, hasta değil efendim. Benim arkamdan 5—10 dakika sonra gelmesi lâzımdı.

İlk ders bitti. Öğretmen Volkana:

— Koş eve, Okana bak bakalım, nesi var, dedi .

Volkana kapıyı açan hizmetçinin gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Sesi titriyordu:

— Nasıl olmuş, kim yapmış önce anlıyamadık, dedi. Hıçkırmağa başladı.

Volkanın gözleri büyüyüverdi birden. Hizmetçinin eteklerine yapıştı. İnler gibi bir sesle yalvardı:

— Ne var, dedi, ne oldu Okana?

Hizmetçi kız içinin çeke çeke anlattı:

— Sen okula gitmiştin henüz beş dakika geçmemişti. Alt katı süpürüyordum. Yukardan, ciğerleri koparılan bir insanın feryadına benziyen bir çığlık koptu. Bu, Okanın sesiydi. Sonra anlaşıldı ki, tuvalete taşları temizlemek için bıraktığım kezzap şişesi olduğu gibi çaydanlığa boşaltılmış. Zavallı Okan, su zannıyle birdenbire yüzüne kezzabı vuruvermiş. Yüzü gözü ve sağ eli kan içinde, bitkin ve baygın bir halde hastahaneye kaldırıldı.

Aradan uzunca bir zaman geçti. Okanın elindeki ve yüzündeki yaralar âdeta iyileş-

(Devamı 16 ncı sayfada)

Tarihten Bir Sayfa

YAZI VE RESİM : TURHAN ŞİMGA

28 Eylül 1538 tarihinde Türk denizciliğinin en büyük zaferi PREVEZE'de kazanılmıştı. Padişah Kanuni Sultan Süleyman karada olduğu gibi denizde de Haçlılara ağır bir darbe indirmek istiyordu. O sıralarda Barbaros Hayrettin isminde bir Türk denizcisi Akdenizde düşmana karşı yaptığı savaşlarla ün salmış, dosta düşmana ismini duyurmuş bulunuyordu. Bu sebeple padişah, derhal bu büyük deniz kurdunu İstanbula davet etmiş ve onu Kaptanı Derya lığa tayin etmişti.

İspanya Amirali Andrea Doria da eski bir deniz kurdu olmasına rağmen Barbarosla karşılaşmamak için mütemadiyen kaçıyordu.

Nihayet 28 Eylül sabahı Türk donanması, haçlıların AYAMAVRO adasında demirli olduğunu öğrenince o tarafa dümen kırdı. 20 si gönüllü gemi olmak üzere 122 kadırgayla, 366 topa ve 8000 yeniçeriye mukabil Haçlı donanmasında 140 yelkenli, 300 nakliye ve yardımcı gemi ile 2595 top ve 60.000 asker vardı.

Sabahın erken saatlerinde başlıyan savaştan bir netice alınmayacağa benziyordu. Barbaros gece karanlığında düşmanın kaçacağından korkuyordu. Çok tehlikeli bir kararla düşman donanmasının tam ortasına hücum emrini verdi. Levendler zurna ve tabl sesleri arasında rampa eden gemilere atlıyor kılıç salıyordu. Düşman gemileri kaçacak yer arıyordu. Andrea Doria yakalanmamak için Amiral fenerini bile yakmadan son süratle savaş meydanından uzaklaşıyordu. Fırtına şiddetlendiği için kaçan gemilerin takibi mümkün olamadı. Bizim hiç gemi kaybımız olmamış, şehit miktarı da 400 ü geçmemişti. Haçlıların ise 9 kadırgası imha edilmiş, 15 kadırga ile 12 fulkata zaptedilmiş, 2775 esir alınmıştı. 20 den fazla harb gemisinin akıbeti öğrenilememişti. İnsan zayiatı ise hesap tahmin edilemeyecek kadar fazlaydı.

Yangın

Yazan: K. TUĞCU

Geceyarısı bütün mahalle çığlıklarla uyanmıştı. Tipi ile karışık bir kar yağıyor, yataklarına girenler burunlarını dışarıya çıkarmak istemiyorlardı.

Fakat çığlıklara ve itfaiyenin motor gürültülerinden uyananlar pencerelere vuran kızıllığı görünce;

— Yanıyoruz! diye haykırmışlardı.

Yanıyorlardı. Evler kibrit kutuları gibi çatırdayıp tutuşuyor, sokaklardan sel gibi insan akıyor, birkaç parça eşya yüklenen yarı çıplak insanlar şaşkın, perişan geçip gidiyorlardı.

Öyle bir kış gecesi, sıcacık yatağından uğrayıp, hastası, çocuğu, ihtiyarı ile yarı çıplak sokaklara dökülmek kolay mı?

Oğuz bir orta okul çocuğu idi. Komşu mahalledeki yangını duyunca belki birisine faydam dokunur diye, hemen sıkıca giyinmiş, boynuna bir atkı doladıktan sonra sokağa fırlamıştı. Annesi;

— Pek uzaklara gitme. Ne olur ne olmaz, belki yangın bu tarafa da gelir. Baban da bu gece nöbetçi, evde yok, diye bağırmıştı.

Oğuz iki sokak ötedeki yangın yerine vardı. Herkes yeni tutuşan bir evin önünde toplanmıştı. İtfaiye erleri kimseyi içeriye sokmuyorlardı. Otomatik merdiveni üçüncü katın penceresine doğru uzatıyorlardı. Orada vakit vakit alev dillerinin fışkırdığı pencerelerin önünde perişan bir kadın başı açık bir erkek görünüyordu.

Erkek mütemadiyen:

— Merdiven, merdiven diye bağırıyordu.

Merdiven pencerelere doğru bir yılan gibi süzülüp uzarken genç bir itfaiye eri merdivenin ucunda yükseliyordu.

Ev, mahallenin en zengini olan Bay Abbasın eviydi. Alt kata, yangından çıkan eşya getirilmiş ve içinde yanmakta olan bir ot yastık yüzünden yangın koca evi alttan tutuşturmuştu.

Bay Abbas genç karısı yukardaydılar. Fakat çocuk görünmüyordu ortada. Altı aylık bir oğlancık.

(Devamı 13. sayfada)

STOKTAN.BLOGSPOT.COM

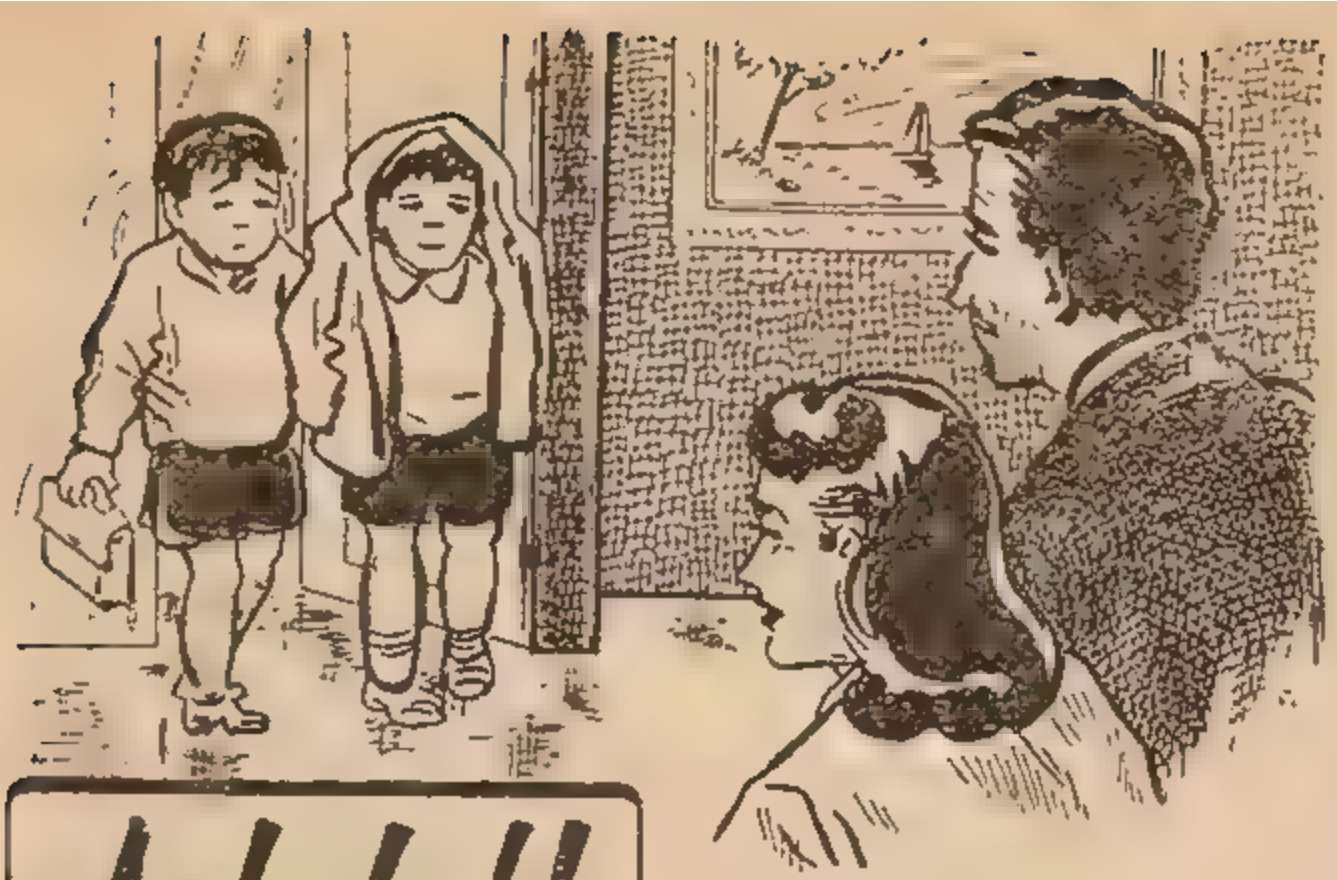

Arkadaşlık

Köşkün büyük bir bahçesi vardı. Bir bahçıvan tutmak lâzım gelmişti. Becerikli, iyi huylu bir adamcağız bulundu. Bir karısı, bir de sekiz yaşında oğlu vardı.

Ali, anası, babası gibi sessiz, uslu ve yumuşak başlıydı. Köşk sahibinin oğlu Bedri de Ali ile yaşıttı. Ama aksine olarak hain, hırçın, şımarık ve kendini beğenmiş bir çocuk.

Alinin annesi evin içinde iş de görüyordu. Kocası bahçeye ve çarşı pazar işlerine bakarken o da ahçıya yardım ediyor ve köşkte orta hizmetçiliği yapıyordu.

Zavallı Aliciğin Bedrinin elinden çekmediği yoktu. Okulda döver, çimdikler, ağlatır, yolda döver, köşkün bahçesinde döver, onun canını yakmaktan, ağlatmaktan hazederdi.

Çok defa köşk halkı ortada dönen bu faciayı görmemezliğe gelirdi. Aliciğin neden ağladığı malûmdu. Sebebini bildikleri için pek sormazlar, araştırmazlardı. Mademki öteki şikâyet etmiyordu, bu işe ehemmiyet vermekte mâna yoktu.

Aliciğin yüzünde bir sıyrık kapanmadan ikincisi açılır, başı yarılmadan çeteleye döner, soyunduğu zaman vücudunda mor mor çürükler gözükürdü.

Biraz sızlanacak olsa baba sı:

— Ne yapalım oğlum, diyordu. Mal sahibi onlar. Biz de onlarda aylıkla çalışıyoruz.

Alicik Bedriden biraz daha iri ve kuvvetli çocuktu ama elini kaldırıp karşılık olarak vurmaz, hattâ kaçınmazdı.

Birisi ne kadar süslü geziyor, özene bezene giydiriliyor sa öteki inadına yoksuldu. Okulda Aliciğin karnesi Bedrininkinden daha güzel olduğu için yolda öyle bir dayak yemişti ki.

Köşk sahibi bir akşam karısına:

— Bir, iki değil bu, dedi. Bu çocuğun bir gün canına yetip de bizimkini adamakıllı ıslatırsa ses çıkartmağa hakkımız yok. O da çocuk, onun ki de can.

Anası, babası ne kadar tenbih etseler, Bedri o kadar daha Aliciğin canını yakıyordu.

. . . .

O gün, akşama doğru hava birden kararmıştı. Çocukların okuldan çıkacakları saatte öyle bir yağmur boşandı ki ortalık seller içinde kaldı. Şimşekler, gök gürültüleri birbirini kovalıyor, ortalık gittikçe kararıyordu.

Köşkün Bayanı alt kata inerek seslendi:

— Hüseyin efendi, Hüseyin efendi, Bedri mutlaka yola çıkmıştır. Yağmurdan sırılsıklam olmuştur.

Bahçıvan:

— Merak etmeyiniz hanım efendi, dedi. Yanında Ali var ya.

Kadın sesi titriyerek:

— Ben asıl Aliden korkuyorum Hüseyin efendi, dedi. Bedriyi sellerin içine filân itmesin.

Bahçıvan azıcık sinirli bir sesle:

— Benim çocuğum da anası, babası gibi dayanıklıdır efendim, dedi. Kendine fenalık edenlere karşılıkta bulunmaz.

Bayan kıpkırmızı kesildi. Bahçıvanın karısının köşkte ne kadar hırpalandığını, ne kadar ezildiğini, bahçıvanın her zaman nasıl paylandığını şimdi daha iyi anlıyordu. Demek bunların canlarına yetmişti artık.

O bunları düşünürken Hüseyin efendi:

— İşte geliyorlar Hanımefendi, dedi.

Evet, çocuklar geliyordu. Ali, şiddetle yağan yağmurdan Bedri ıslanmasın diye ceketini çıkartıp Bedrinin başına örtmüş ve üstelik onun çantasını da kendisi taşıyordu.

Bedri hiç ıslanmamıştı. Buna karşılık Aliciğin mintanı etine yapışmıştı. Kadın bu manzara karşısında:

— Çabuk, çabuk Fatma diye haykırdı. Ali hastalanacak.. Çabuk Bedrinin çamaşırlarından getir. Hemen soyalım.

Alicik soyulduğu zaman vücudundaki çürükler mor mor, mavi mavi köşkün bayanının gözüne çarptı. Ceketinin üstünden sessizce inen yumrukların çocuğun vücudünde neler yaptığı şimdi çok iyi görünüyordu.

Kadın kendisini tutamadı. Bedrinin üstüne yürüdü. Fakat zavallı Alicik hemen koştu ana ile oğulun arasına girdi:

— Dövmeyin onu, diyordu. Ne yapalım, arkadaşlık bu. Zararı yok.

M. YAMAN

YENİ FIKRALAR

NEREDE BİRLEŞİRLER?

Öğretmen — Söyle bakalım, Acar. İki otomobil bir yolun her iki tarafından hareket ediyorlar. Biri 100 diğeri de 120 kilometre hızla gidiyorlar. Acaba bu iki otomobil nerede birleşirler?

Acar — Hastahanede, efendim!

KAÇ YAŞINDA

— Kaç yaşındasın, oğlum?

— Bazen 5, bazen de 10!

— O nasıl şey öyle?

— Anneme göre 5, babama göre de 10 yaşındayım!

CİMRİ

Ahmet çok zengin ve cimri bir adamdı. Bir gün kucağında küçük bir köpekle dolaştığını gören arkadaşı hayretle sordu.

— Köpekleri sevmediğini biliyordum. Bu ne hal?

— Doğru, ben köpekleri sevmem fakat, bu mendebur hayvan dün yirmibeş kuruşumu yuttu da!

ZEKÂ

Bir gün muzip bir müşteri garsona:

— İşte sana elli kuruş! dedi. Bununla hem yiyecek, hem içecek ve hem de eğlence istiyorum.

Garson birşey söylemeden eğilerek çekildi. Biraz sonra elinde bir dilim karpuzla döndü.

— Buyurun dedi. Kendisini yiyin, suyunu için, çekirdekler ile de oynayıp eğlenin!

DİLEK!

Adamcağızın biri, birkaç gün için başka bir şehre gitmeğe mecbur kaldı. O sabah sütçüsüne bir kâğıt yazıp kapının üstüne astı. Kâğıtta şunlar yazılı idi: "Evde kimse yoktur. Bu günlerde birşey bırakmayın!"

Dört gün sonra evine dönen adam, kapısın üstünde başka bir kâğıt buldu. Yazıları okudu ve bayılıp düştü.

Pusulada şunlar yazılı idi: "Teşekkürler emirlerinizi yerine getirdim. Evde kıymetli birşey bırakmadım."

İmza: KİBAR HIRSIZ

ÇARESİ VAR

— Oğlum, bu sene bisiklet ten vazgeç.

— Neden baba?

— Çünkü, bir bisiklet tam bir senelik okul parasıdır.

— Zararı yok, baba. Sen bisikleti al, ben bir sene okula gitmem!

Yangın

(Baştarafı 11 inci sayfada)

Merdiven pencereye dayandı. İtfaiye eri boğucu dumanların kapladığı odaya atladı. O zaman herkes pencerenin önünde bir itişip kakışma gördüler. Kadın merdivenden inmeğe razı olmuyor:

— Çocuğum, çocuğum karşı odada, onu kurtar, diyordu.

İtfaiye eri buna mecbur olmuştu. Herkes deli gibi pencerelere bakarken itfaiye eri kucağında çocukla göründü. Çocuğun ağlaması aşağıdan duyuluyordu. Kadın çocuğu kaptı. Sımsıkı bağrına bastı ve belki hiçbir zaman aklına getirmediği o merdivenlerden tek başına indi. Onu Bay Abbas takip etti.

Şimdi ikinci bir er elindeki hortumla merdivenlere atılıyordu.

Kadın yere indiği zaman ayakları çıplaktı ve arkasına eski bir manto almış, komşu evlerden birisine gitmişti.

Bu yangın herkes gibi Bay Abbası da mahvetmiş sanıyorlardı. O gecenin korkunçluğu ve akıllara durgunluk veren sahneler ertesi gün bütün evlerde konuşuluyordu.

Oğuz bu yangının kahramanlarından biri gibiydi. Yangını duyarak gecenin sonunda eve gelen babası:

— Demek Abbas beyler de mahvoldu?

Dediği zaman büyük bir erkek gibi haykırdı:

— Hayır, baba, o akıllı adam. Canlarını kurtardılar ya.

Babası:

— İyi ama, dedi. Kışta kıyamette açıkta kaldılar. Dünkü zengin adam bugün on paraya muhtaç.

Çocuk güldü:

— Ne diyorsun baba, bir kere ev ve evin eşyası sigortalıymış. Hem budala mı o bütün kazancını evinde saklasın. İtfaiye komutanı parasının yerini sorduğu zaman elini cebine götürdü. Bir cüzdan çıkarttı.

— İşte, dedi. Hepsi burada.

Meğer Türk Ticaret bankasındaymış bütün parası. Hiç üzülmüyordu:

— Çok şükür tedbirde kusur etmedik, diyordu. Biraz eşya yandı ama ne yapalım. Elle gelen düğün bayram.

— SON —

MENGÜ ile MUSTAFA SPORCU

OKULLAR ARASI SPOR KARŞILAŞMASI BİR HAFTAYA KADAR BAŞLIYACAK BİZ DE YARIN ANTREMANLARA BAŞLIYORUZ BU SENE MUHAKKAK BİZİM OKUL ŞAMPİYON OLMALI, ANLADINMI?

HANGİ SPORLARDA KAZANABİLİRİZ, ÖNCE ONU TAYİN EDELİM. ONDAN SONRA DA KOLLARI SIVAYIP ÇALIŞMALARA BAŞLARIZ...

MESELÂ YÜKSEK ATLAMAYI BEN İYİ BECERİRİM.

ERTESİ SABAH...

İŞTE GÜZEL BİR SABAH BAŞLIYOR. İÇİME DOĞDU. BU YARIŞLARDA BİZİM OKUL KAZANACAK!

OKULUN ŞAMPİYONU DA BEN OLACAĞIM!

HEY MENGÜ... MENGÜ.. SABAH OLDU KALK... HEY SANA DİYORUM..

MENGÜ... GÖZLERİNİ AÇ! BİR YERE ÇARPACAKSIN! DERİN DERİN NEFES AL..!

BUZ GİBİ SUYU YİYİNCE AKLIN BAŞINA GELİR.

ÇOK DA SOĞUKMUŞ YAHU!

HAPSUUU!

AMMA DA TESİRLİ HAPSO-RUĞUN VARMIŞ BE! BAK GÖZLERİM NASIL AÇILDI?

AZ SONRA..

ÖNCE KIRDA HAFİF BİR KOŞU YAPALIM DA ADALELERİMİZ KIZISSIN!

HAYDI BAKALIM... BİR Kİ... BİR Kİ... BU GÜZEL HAVADAN İYİCE İSTİFADE ETMELİYİZ!.

İŞTİKAMET KARŞI ÇAYIR.. BİRAZ YOKUŞ AMA ZİYANI YOK. KARŞIMIZA ÇIKAN GÜÇLÜKLERİ YENMİYE ALIŞMALIYAZ...

HIZI KESMİYELİM... SEN DE AMMA KOFMUŞSUN... BÖYLE SOLUYACAK NE VAR?..

ŞİMDİ SU KARŞIKİ TEPEYE DOĞRU... OOO... ORADA NE VAR?

BİR BOĞA YOK YOK! KOŞMIYALIM!

HERKES KENDİ CANINI KURTARSIN!

AMANIN YETİŞİYOR... SOLUĞUNU ENSEMDE DUYUYORUM!

DEVAMI VAR

Cam Gözler

(Baştarafı 9 uncu sayfada)

mişti. Fakat gözleri bağlıydı henüz. Çünkü bu hassas çocuğa şu birkaç kelimeyi doktorlar bile söylemeğe cesaret edemiyorlardı.: Artık ışıksız bir ömür başlıyor yavrum.

Son bir ameliyat yapılacak bir çift cam göz takılacaktı zavallı Okanın boş kalan göz çukurlarına. Yüzündeki siyah örtü sonra açılacaktı.

Evde Volkanla hiç kimse konuşmuyor, yüzüne bile bakan olmuyordu.

Ali Dede on senedenberi bin bir itina ve emekle yetiştirmeğe çalıştığı torunlarından çok sevdiği Okanın bu acı akıbetinden sonra, büsbütün çökmüş, bir misli daha ihtiyarlamıştı sanki. Günlerini, sabahtan akşama kadar, hastahane kapılarında geçiriyordu.

Volkan ise kardeşine yapılacak olan son ameliyat gününe kadar kütüphanelerde bir takım kitaplar, dergiler karıştırıp durdu. Yalnız akşamdan akşama eve geldi. Ağzına bir lokma ekmek bile koymadan yorganını başına çekti. Evin içinden bir kimse, bir gece için bile olsa, Volkanın kapısına gelip dinleselerdi. İçerden, pişmanlık hislerinin bir çocuk kalbini için için hıçkırıklar halinde nasıl deldiğini pekâlâ işitebileceklerdi. Ama olan olmuştu bir defa.

Ameliyat günü de gelip çattı. Okan, herşeyden habersiz, ameliyathanede bir masa üzerine yatırılmıştı. Herşey, herkes hazırdı. Dışarda aksakallarına inci gibi gözyaşlarını döken ihtiyar dede ile konuşan operatörü bekliyorlardı.

Operatör:

— Üzülmenin bu kadarı da pek fazla, bey amca, diyordu. Mukadderatın önüne geçilemez.

O esnada koridorlardan ameliyathanenin kapısına doğru deli gibi koşan bir çocuk göründü bu Volkandı. Evvelâ dedesinin sonra operatörün bacaklarına sarıldı, diz çöktü. Ağlıyor yalvarıyordu. Elinde sıkı sıkı tuttuğu bir tıp dergisini işaret ederek:

— İşte, bakın, burada da yazıyor, diyordu. Buna benzer bir ameliyat da geçen sene Amerikada yapılmış. Ne olur doktor amca siz de yapın.

Operatör şaşkın şaşkın çocuğun yüzüne baktı:

— Ne yapayım evlâdım, ne istiyorsun? dedi.

Volkan yavaş yavaş ayağa kalktı. Çok ehemmiyetsiz bir şey veriyormuş gibi sağ gözünü işaret ederek:

— Alın, dedi. Bunu kardeşime takmanızı istiyorum. Bana bir tanesi bile çok.

Operatör, avucundaki madenî kutudaki cam gözlere nemli bakışlarını indirdi. Kısa bir tereddütten sonra:

— Böyle bir ameliyatı ilk defa yapacağım; Allahın yardımı ve sizin müsaadenizle, dedi. Ne dersiniz bey amca?

İhtiyar, başını avuçlarının içine alarak kesik kesik ağlıyan torununun gözyaşlarını titreyen parmaklariyle sildi. Bir eliyle çenesini yukarıya doğru kaldırdı. Bu çocuk gözlerine uzun uzun baktı, orada birşeyler aradı sanki. Sonra onu omuzlarından tutarak, yüzünü doktora doğru çevirdi. Titrek bir ses bir hıçkırık halinde;

— Alınız, dedi.

NURTEN BOLEL

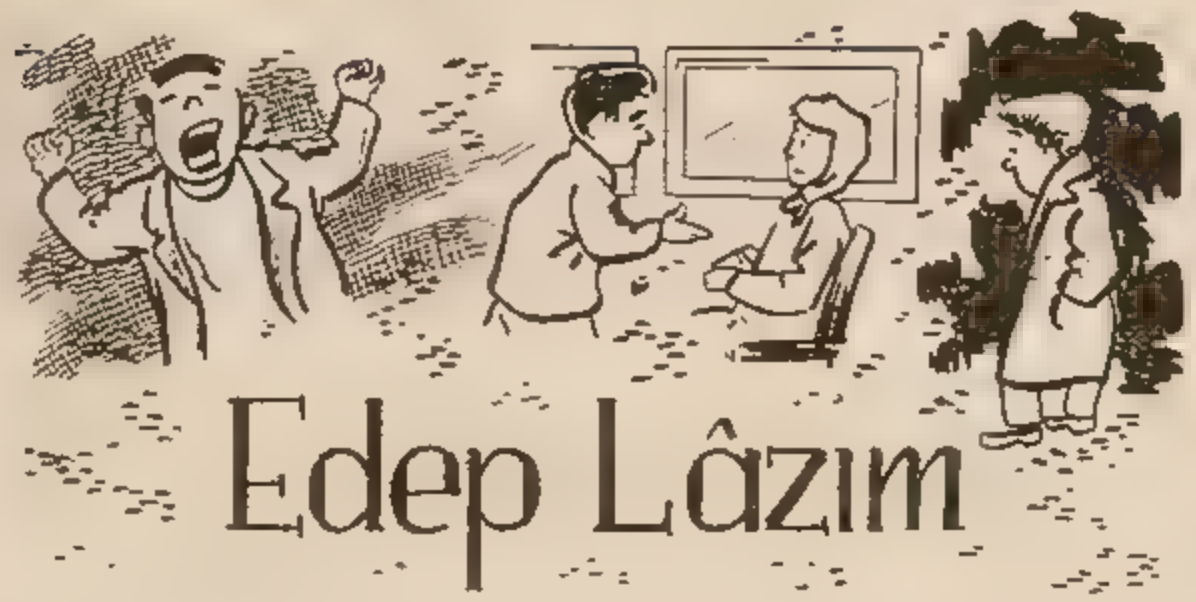

Edep Lâzım

Esnerse karşındaki
Onu yapmamağa bak;
Yahut elinle kapa
Sen de ağzını mutlak.

Yanında duran kişi
Yaşlı biri ya kadın.
Ona yer ver, ya bırak
Geçsin seni az yakın.

Yolun sağından yürü
Çarpmıyasın kimseye,
Hep nazik olmalısın
Dokunsa da keseye.

Herkese karşı öyle
Çiklet, sakız çiğneme.
Öğrendirmesin halin,
Parmağın değil meme.

Dikkat edin çocuklar
Olunuz hep edepli.
Beğenir sizi herkes
Der "Ne iyi mektepli."

KÂZIM NAMİ DURU

Okuyucu Sayfası

ŞİİR
KARİKATÜR
FOTOĞRAF

Şiir

KIR GEZİNTİSİ

Bir gün gitmiştim kıra,
Yolda gördüm bir sıra;
Dizilmiş demet, demet
Lâleler menekşeler.

Bir de gördüm bir çocuk,
Çeviriyor çemberi.
Topacını atınca,
Tutamıyor kendini.

Uçurtmalar yükseldi,
Gökleri dele-dele.
Şurda birkaç grup var
Çalışıyor derslere.

M. ALİ ÇETECİ

★

ANADOLUM

Başı karlı dağlarını
Seyre doymam Anadolum
Üzüm dolu bağlarını
Cennet sandım Anadolum.

Her tarafın hayat dolu
Ormanlıktır şirin Bolu
Gez, dolaş, gör İstanbulu
Sende ne yok Anadolum.

Camilerin şaheserdir
Anıtların çok güzeldir
Neşe veren denizlerdir
Bize mavi Anadolum.

Sen bizim öz anamızsın
Kanımızsın, canımızsın
En kıymetli malımızsın
Bir incisin Anadolum.

YÜCEL ÖNOL

Şiir ve fotoğraf gönderen okuyucularımızın mektupları sıraya konduğu için yayınlanması da bu sıraya göre yapılmaktadır. Bu sebepten okuyucularımızın endişelenmemelerini rica ederiz.

43 — ERGUN METE Bursa Soğanlı köyü İlkokulunu pekiyi ile bitirmiş. 44 — Canan ARIN 45 — UĞUR İSTANBULLU Gelendost Ziraat Müessesesi — Antalya.

46 — Cevat ARKAN ÖzelYeni Okul sınıf 3 — Bursa. 47 — Erdal VARİNLİ Kayseri Gelenbevi Ortaokulu sınıf 1. 48 — Metin AYTAÇ Beyazıt — İstanbul.

49 — Haldun ÖZYOL Bursa Birinci Ortaokul 3/A. 50 — Ekrem ÖZÇAKIL Ticaret Okulu öğrencilerinden — İstanbul. 51 — Sezai ÇAKIN.

EĞLENELİM

KOLAY RESİM ÇİZMEK

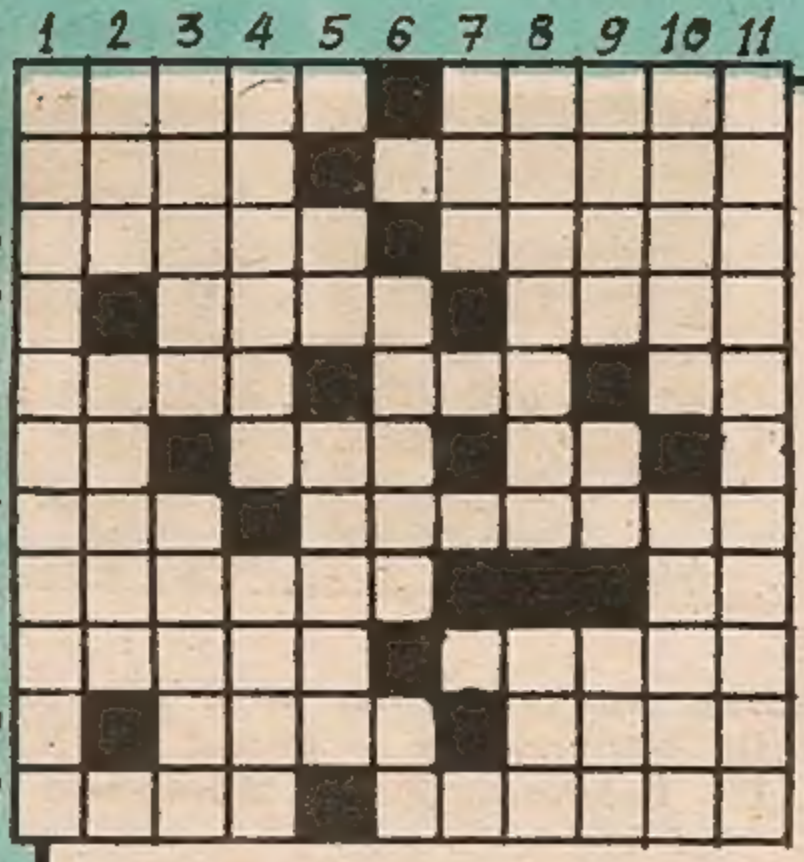

Soldan sağa:

1 — Bina onun üzerine kurulur; kösele ve deri ile uğraşan bir sanatkâr.

2 — Bir meyva, elektrik motoru.

3 — Modern arama vasıtası; tersi bir erkek ismi.

4 — Bir isim; boş değil.

5 — İplik, bir ismin kısaltılmış şekli; ilâve.

6 — Vilâyet; bütün; tersi bir uzvumuz.

7 — Mal onun yengasıdır; sonuna bir harf ilâvesiyle açmamış çiçek olur.

8 — Başına bir harf ilâvesi ile göktem olur; hane.

9 — Bir tatlı; Anıt kabir kime yapılmıştır.

10 — İnsan; tersi yüz.

11 — Bir nevi yenebilen ot; bir kazamız.

Yukardan aşağı:

1 — Bir millî Bankamız.

2 — Cefa; ek

3 — Memurlar onun emrindedir; çaresiz.

4 — Ona hıyanet olmaz; büyük baba.

5 — Tersi sanat; tersi Mersinin bir bucağı.

6 — Limonata ondan yapılır; Farsça su veya iki tanesi çocuk, yemeğidir.

7 — Tersi kirli,

8 — Ön Asya, bir hayvanın yavrusu.

9 — Tersi, bir emir veya iki defa beşer; asker; kör.

10 — İşçi; gelin eşyası.

11 — Çok sevilen bir dergi.

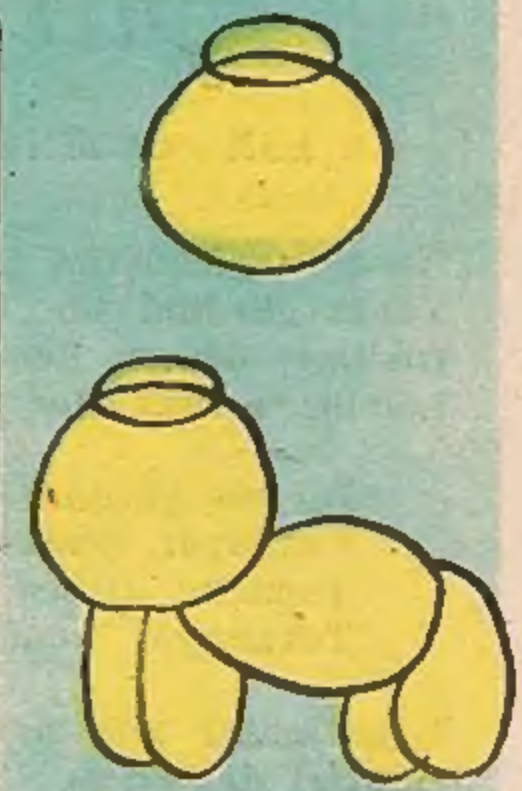

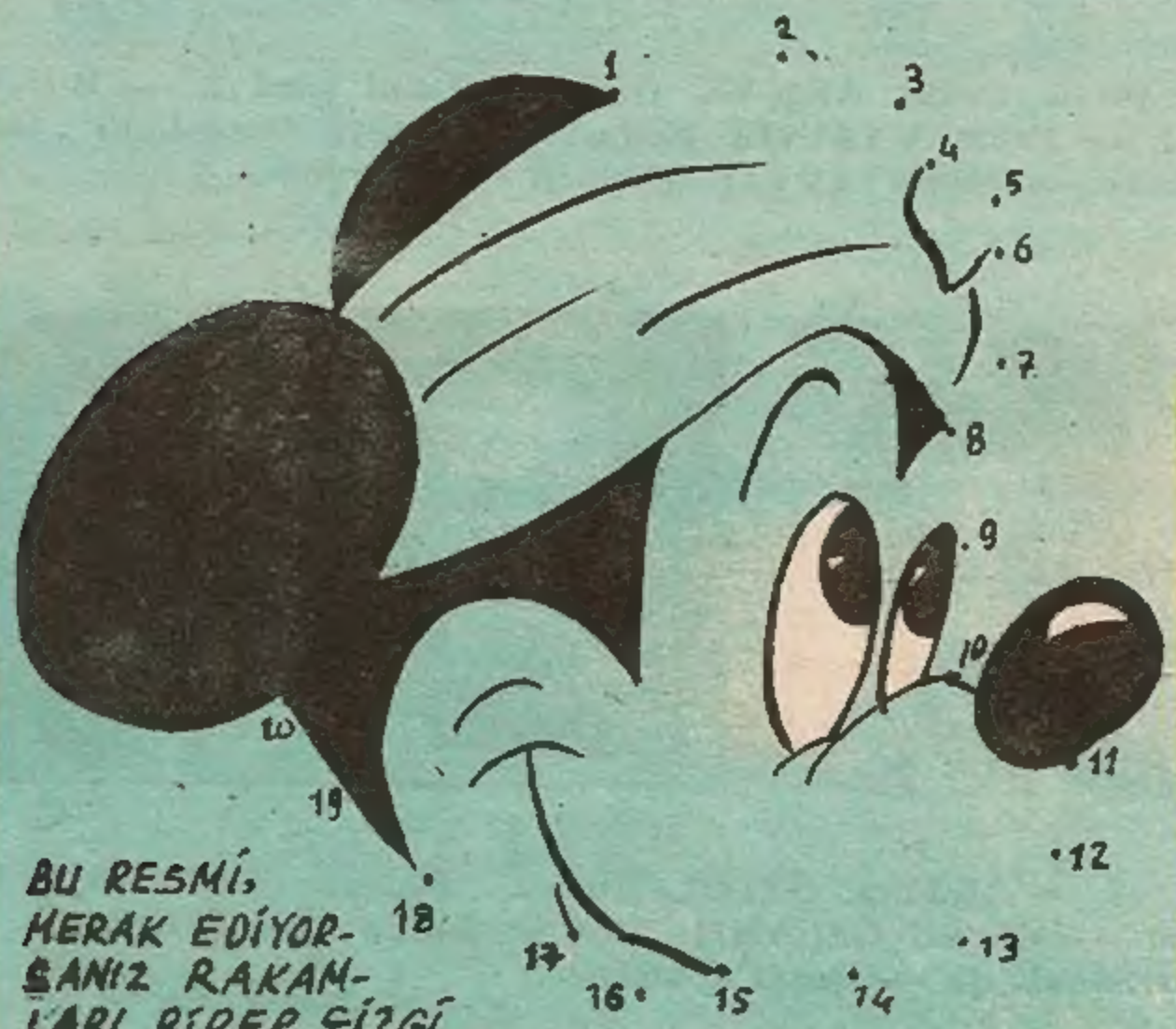

BU RESMİ, MERAK EDİYORSANIZ RAKAMLARI BİRER ÇİZGİ İLE BİRLEŞTİRİNİZ!

ERDUN ARKADAŞI CELÂLİN SAKLANDIĞI YERİ BULABİLİRMİSİNİZ?

YENİ MÜSABAKAMIZ

ÇOCUK YUVASININ 1 - 8 sayılarında yayınlanan Hikâye, Şiir ve Fıkraların en güzellerine rey veren okuyucularımız arasında kur'a neticesinde 50 kişiye kıymetli hediyeler dağıtacağız.

Müsabakamıza iştirak etmek isteyen okuyucularımız 8 sayımızın içinde beğendikleri en güzel Hikâye, Şiir ve Fıkraların isimlerini okunaklı adresleri ve sayfanın altındaki (Müsabaka kuponuyla) beraber bize göndersinler. En fazla rey alan Hikâye, Şiir ve Fıkraları beğenmiş olan okuyucularımız arasında kur'a çekeceğiz. Hepinin iştirakini bekleriz

DİKKAT
MÜSABAKAMIZA KATILACAK OKUYUCULARIMIZ CEVAPLARINI EN GEÇ ŞUBAT AYI SONUNA KADAR BİZE GÖNDERMİŞ OLMALIDIRLAR.

Çocuk Yuvası, TÜRK TİCARET BANKASININ okul çağındaki Türk çocuklarına yapmakta olduğu hizmetlerden bir nümunedir.

Paralarınızı Türk Ticaret Bankasına yatırırsanız hem çeşitli ikramiyeler kazanır, hem de en sağlam bir yerde biriktirmiş olursunuz.

Tasarruf gelecek günlerin dostudur

TÜRK TİCARET BANKASI

ÇOCUK YUVASI MÜSABAKA KUPONU

CİNGÖZ

OO!.. KARDEŞİMİN ATEŞİ DÜŞMEMİŞ!

DÖKTORA TELEFON ETMEKDEN BAŞKA ÇARE YOK!

DEMEK, ÖYLE! O HALDE BAŞKA İLAÇ VEREYİM. YAZIN, LÜTFEN!

BİR DAKİKA, DOKTOR BEY!

TÜHH!.. HİÇ KAĞIT KALMAMIŞ..

YAZIYORUM, DOKTOR BEY!

EVET, EFENDİM! DERHAL ALIRIM!

ECZANE

STOKTAN.BLOGSPOT.COM